

Callisobri

intersindical

QUADERNS DE LA INTERSINDICAL VALENCIANA

núm. 10. Abril 2003

Balanç de quatre anys de treball del Sindicat

Fem el que diem, diem el que fem

campanyes - negociacions - acció sindical - publicacions - pàgina web - juntes de personal - recursos - atenció a les seus - seccions sindicals - assemblees - mobilitzacions - correus electrònics - comitès d'empresa - moviments socials - àrea de la dona - propostes

N.º 10. Abril 2003

STAPV
INTERSINDICAL VALENCIANA (STAPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE
Consell de Redacció:
ADEL FRANCÉS, JOAN BLANCO,
JORDI BOLUDA, RAFA MIRALLES
Cap de Redacció: RAFA MIRALLES
Redacció: EUGENIO DÍAZ,
JUAN M. MUÑOZ, JOAN ELIES PASQUAL
Disseny i diagramació:
JORDI BOLUDA
Fotografies:
MANOLO GARCÍA, XELO GARCÍA,
MANOLO CABANILLAS, JORDI BOLUDA
Revisió lingüística:
JOSÉ OROZCO

Administració, Redacció i Publicitat:
Juan de Mena, 18, baix. 46008 València
Tel. 963919155. Fax: 963924334
correu-e: alliolli.stepv@intersindical.org
<http://stepv.intersindical.org>
Imprimeix: Bronte Graf, SL.
Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017
Tiratge: 15.000 exemplars
Dipòsit Legal: V-807-2000

Alacant: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005.
Tel. 965 985 165.
Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804.
Tel. 966 540 602.
Alzira: Avda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600.
Tel. 962 400 221.
Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003.
Tel. 964 269 094.
Elx: Maximilià Thous, 121. 03204.
Tel. 966 225 616.
Gandia: Sant Pasqual, 13, 1º - dta. 46700.
Tel. 962 950 754
València: Juan de Mena, 18. 46008.
Tel. 963 919 155.
Vinaròs: Av. de la Llibertat, 4-5é. 12500.
Tel. 964 269 094.
Xàtiva: Portal del Lleó, 8, 2º. 46800.
Tel. 962 283 067.

Ja no som una promesa

Quan fa quatre anys els funcionaris i les funcionàries de la Generalitat decidíreu amb el vostre vot que STAPV-IV (llavors encara STEPV) havia d'estar present en la Mesa Sectorial de la Funció Pública, gràcies a l'increment en delegats i delegades que va experimentar en les eleccions d'abril de 1999, el nostre Sindicat era una promesa. Ja dúiem quatre anys treballant, des de 1995, però no havíem tingut l'oportunitat de demostrar que erem capaços de fer tot el que dèiem que fariem. La posició que ocupàvem, fora de les meses de negociació, guanyava les simpaties dels que criticaven la forma d'actuar d'altres organitzacions que tenien la responsabilitat de negociar, però llavors assumírem el repte de demostrar que un altre sindicalisme era possible. Que es podia dir i fer el mateix des de dins o des de fora de les meses de negociació. Un repàs als fets permet comprovar que ho hem aconseguit.

La revista que tens a les mans fa un balanç de la feina feta. Com en tot treball, hem tingut errades i podríem haver encerrat més en els nostres anàlisis i propostes. Però, amb tot, no dubtem que s'ha demostrat que es pot fer un sindicalisme modern, arrelat al que pensen a cada moment els treballadors i les treballadores, gràcies a les consultes periòdiques, les assemblees, la informació constant i al dia, la pàgina web, els correus electrònics, o la informació combinada amb la reflexió, com aquest ALLIOLI INTERSINDICAL.

I tot això, des de la independència de qualsevol altre centre de poder, comptant només amb els mitjans que ens proporciona l'afiliació, des d'una organització arrelada a l'Administració Pública que participa de la solidaritat amb tota la resta de treballadors a través d'Intersindical Valenciana, el projecte més il·lusonant de les darreres dècades en el camp del sindicalisme valencià.

Ja no som una promesa. Ara, som el Sindicat que es mereix el personal de la Generalitat: el Sindicat que et mereixes.

sumari

3. Fem el que diem, diem el que fem
Quatre anys de treball d'STAPV-IV en la Generalitat
6. Las últimas movilizaciones
Distintas administraciones, distintos procesos negociadores
8. Juntas de personal: un món de possibilitats
L'experiència de les Junttes d'Alacant i Serveis Centrals, diferent a la resta
10. Més que un sindicat
STAPV-IV participa als moviments socials
12. Les dones pensem un altre món
Crònica d'un 8 de març centrat en la resposta a la violència contra les dones i la guerra
14. Allipebre.
Informacions diverses sobre l'actualitat laboral

Balanç de quatre anys de treball dels homes i les dones d'STAPV-IV en la Generalitat

Fem el que diem, diem el que fem

Des de la seua fundació, STAPV-Intersindical Valenciana té només una paraula i sempre diu el mateix: no practica el doble llenguatge, ni amb els treballadors i treballadores ni amb l'Administració.

Per a alguns, aquests principis indiquen que el Sindicat és inflexible, previsible i, fins i tot, "poc polític". Però qui diu això és qui durant molt anys ha estat -o encara està- instal·lat en el pasteleo, en la negociació subterrània, de corredors, de dinarets, de "toma y daca".

Però nosaltres, com deia el cantant de Xàtiva, no som d'eixe món. Preferim fer el mateix que hem dit que fariem: és una qüestió d'honradesa elemental. ¿Per què hauríem de fer una altra cosa? ¿Per quin interès? Certament, no el dels treballadors i les treballadores.

Donem comptes del que hem fet.

I ho fem davant vosaltres, durant els quatre anys anteriors i ara, amb aquest balanç. Aquest és el nostre treball.

Ara tu, decideix.

XELO GARCÍA

Quatre anys de treball

STAPV-iv va guanyar les eleccions celebrades el 1999 a la Junta de Personal de Serveis Centrals, per primera vegada, i va assolir un augment espectacular de vots a la resta de juntes de personal. Va obtenir tres vegades més vots que l'any 1995, i va passar de 8 a 14 delegats i delegades. Aquests resultats foren una mostra del suport del funcionariat al nostre model sindical, autònom i participatiu, i a la nostra línia sindical caracteritzada per la crítica a la política de personal de l'Administració. Els resultats electorals del sector de Salut i d'Ensenyament junt amb els nostres ens situaren en la Mesa General de la Funció Pública Valenciana. Açò va tindre com a primera conseqüència la nostra presència en tots els marcs de negociació de la Generalitat. De fet, el nostre sindicat va ser el més votat dins l'àmbit de la Mesa General. Ara toca fer un balanç del nostre treball dels darrers quatre anys.

En general, es pot dir que ens hem trobat en dues situacions diferenciades. La primera, que abasta fins les eleccions generals de 2000, on malgrat la política privatitzadora, encara es respectaven els marcs de negociació i existia un cert diàleg, no massa, que possibilita arribar a alguns acords. I la segona, després de la majoria absoluta, on es trobem amb moltes dificultats per negociar, no només a l'Administració Pública, sinó també a la resta de sectors i al món laboral en general. Existeix molta prepotència i cap voluntat de negociació. Els governs estatal i

autonòmic utilitzen la seua majoria absoluta per imposar els seus criteris en tots els camps de la negociació col·lectiva i de la política de funció pública, sense negociar, només compleixen els aspectes formals, encara que no sempre.

En aquest context, es convoca la vaga general contra el Decret que regula les prestacions per desocupació, el 20-J, on el sindicat participa activament i que és un èxit de parti-

***“Les eleccions
suposaren la nostra
presència a les meses
de negociació.
El Sindicat va
ser el més
votat dins l'àmbit
de Mesa
General”***

cipació.

L'any 1999 se signa un mal acord d'augment salarial per als empleats i empleades públics per part del Ministeri de les Administracions Públiques, CCOO i CSIF, acord que té epígons en la Generalitat, en forma d'un acord retributiu que acaba repartint mil vuit-centes pessetes lineals a cada funcionari i funcionària.

La sentència de l'Audiència Nacional que condemnava el govern a pagar augmentos salarials pactats i els corresponents endarreriments va ser un moment àlgid en la vida sindical. Durant uns mesos es van crear moltes expectatives però la sentència va ser recurrida pel Govern central al Tribunal Suprem, que li va donar finalment la raó. El Sindicat considera que es va perdre una magnífica oportunitat per reconèixer el dret a la negociació col·lectiva del sector públic. No va ser així, per l'actitud del Govern i per la tebiesa dels sindicats CCOO i UGT, que no mobilitzaren el sector i ho fiaren tot al camp jurídic.

Les 35 hores setmanals, la reducció dels temps de treball, ha estat un dels nostres objectius principals. Vam participar en la Iniciativa Legislativa Popular per l'establiment d'aquesta jornada per llei, junt a organitzacions socials, partits polítics i sindicats progressistes.

Acció sindical diària i contínua

El nostre treball ha estat intens en diversos àmbits. El sindicat ha presentat propostes i esmenes als Pressupostos de la Generalitat Valenciana; hem recorregut diverses convocatòries de concursos de trasllats per no haver-se convocat totes les places possibles, així com els concursos-oposició de l'OPO del 2000 per considerar que vulnera la legalitat en no complir el que es va pactar en juliol de 2001, com es comenta més endavant.

Ens hem oposat als intents de

MANOLO CABANILLAS

censura i de secessionisme lingüístic. Hem aconseguit el requisit lingüístic en el sector d'ensenyament, i hem incorporat la reivindicació del requisit lingüístic en la proposta sindical conjunta de Reglament de Classificació presentada a la Mesa Sectorial de la Funció Pública en juliol de 2001 (accessible a la web).

La defensa de l'Administració pública ha estat una de les nostres senyeres. Hi ha hagut actuacions directes del sindicat (a la residència comarcal l'Alacantí, per exemple) i a través dels òrgans de representació (com les denúncies a Inspecció de treball de contractacions externes abusives per part de la Junta de Personal de Serveis Centrals).

Hem impulsat debats i jornades de reflexió sobre temes d'actualitat laboral: el curs sobre el mòbbing o les jornades sobre la Funció Pública en són una bona mostra. Les Escoles Sindicals celebrades cada any són una aposta per la formació sindical i la renovació de l'organització.

La millora de les condicions de treball és un altre dels nostres eixos de treball. És per açò que el sindicat ha engegat diverses campanyes que han tingut molt de resò entre el funcionari: "Pengem les claus?" que pretén la millora de les condicions de treball dels treballadors i treballadores itinerants; enviament de signatures demanant la posada en marxa de les borses de millora d'ocupació; extensió dels efectes de sentències que han afectat diversos col·lectius, etc..

Propostes

El sindicat ha impulsat propostes per reformar l'actual sistema d'accés a la funció pública per permetre l'accés diferenciat del personal interí i la seua estabilitat laboral. Encara que no s'ha aconseguit la doble via per a l'accés a la funció pública, no cap dubte que sense aquestes propostes, les bases de les convocatòries publicades hagueren estat les clàssiques: oposició pura i dura. Es va

"s'ha consolidat com a forma de treballar la informació i la consulta vinculant quan hi ha qüestions que afecten el personal"

poder acordar (juliol de 2001) en Mesa Sectorial que la OPO de 2000 es convocaria en forma de concursos-oposicions, arribant al màxim en la valoració dels concursos.

La defensa de les condicions de treball ha passat per millorar la informació i la participació del personal de les administracions en totes les decisions que hem hagut de prendre al llarg dels darrers quatre

anys. S'ha consolidat com a forma de treballar la informació i la consulta vinculant quan hi ha qüestions que afecten el personal. S'ha fet un esforç en la publicació de l'All-i-oli-INTERSINDICAL, la pàgina web i el correu electrònic per democratitzar la informació. Sense informació no hi ha participació. S'ha fet un esforç d'assessorament i defensa jurídica.

Negociacions a la Generalitat

En matèria de negociació, hem mantingut una posició de desconfiança cap a les propostes de Funció Pública, per estimar-les insuficients, a banda de la poca confiança que ens mereixien els responsables que s'han succeït al capdavant de Funció Pública. El temps ha donat la raó a aquesta malfiança, malauradament.

L'únic acord d'importància signat pel Sindicat, el de 12 de juliol de 2001, ha estat reiteradament incomplet per Funció Pública sense la menor vergonya, inventant-se tota mena d'excuses. Això fa que en els darrers temps el Sindicat haja centrat bona part de la seua activitat en reclamar-ne el compliment.

Per concloure, s'ha treballat molt i el treball ha estat intens. Queden moltes coses per fer i per millorar. La millora de les condicions laborals i de l'Administració són els nostres eixos de treball. Les eleccions van a determinar la representació del Sindicat i la seua força en la negociació col·lectiva. El Sindicat continuarà treballant com sempre, i ho farà millor si compta amb la teua veu i amb el teu suport. Ara tu, parla.

Distintas administraciones, distintos procesos negociadores

Las últimas movilizaciones

Cuando en noviembre se firmó un preacuerdo en la Mesa de la AGE, las cúpulas sindicales volvieron a imponer su voluntad y ratificaron el acuerdo sin consultar a los trabajadores y trabajadoras que iban a sufrirlo.

Afortunadamente, no fue así en todos los sectores. En la Generalitat y en Justicia la unidad de acción ha ido lejos, lo que ha permitido mejorar sustancialmente la oferta inicial de la Administración. La deserción de CSIF en ambos casos ha rebajado las expectativas.

El Acuerdo de la AGE: un pacto pésimo

El 7 de noviembre de 2002 se firmó un preacuerdo por UGT, CCOO y CSIF, ratificado el día 13 del mismo mes en la Mesa General de la Administración General del Estado (AGE) por los citados sindicatos (en la Mesa también están ELA y CIG), tras un proceso de decisión interno, sin consulta a los trabajadores y trabajadoras de la Administración del Estado. De hecho, ni siquiera las bases de los sindicatos firmantes fueron consultadas. El resumen del acuerdo es que a cambio de un mísero 20% del importe mensual del complemento de destino en las pagas extras en 2003 y otro 20% más en 2004 (lo cual significa volver a perder poder adquisitivo), van a imponer la jornada partida en la Administración del Estado, lo que supone trabajar cuatro tardes a la semana, sin que se rebaje ni un solo minuto de la jornada semanal.

Es un texto muy extenso que se refiere a muchos temas en clave de declaración de intenciones: movilidad entre Administraciones, homogeneización de los concursos, absentismo laboral, mejora de la carrera administrativa, capacitación profesional, consolidación en el empleo, control de la temporalidad,

acción social, igualdad de oportunidades, prevención de riesgos laborales, derechos y garantías sindicales, liberados sindicales, negociación colectiva y análisis del ámbito de las mesas de negociación. Sobre todo ello se anuncia que se trabajará, se negociará, se hablará... pero no se dice cómo se alcanzarán los objetivos.

El acuerdo también contiene puntos de organización interna, como "incentivos" orientados al aumento de la productividad, armonización horaria, ampliación del horario de apertura de los servicios con atención al público y medidas para favorecer la movilidad de los empleados públicos. Se admite la privatización de las funciones ajenas al "núcleo de actividad de la Administración".

En 2004 se confeccionará un plan de pensiones al que el Estado aportará, en concepto de salario diferido, 24,65 millones de euros. Aparte de ser una miseria (menos de 120 euros por funcionario/año), es un varapalo a la confianza en los sistemas públicos de pensiones, Seguridad Social y MUFACE. Se amplía el horario de atención al público generalizando la apertura de sus oficinas en

horario de tarde y se acuerda un nuevo horario, con efectos desde el 1 de enero de 2003, con dos modalidades: la actual de mañanas, aunque se aumenta el horario no flexible, y la jornada de mañana y tarde, que requiere la presencia obligatoria de lunes a jueves de 9,00 a 17,30 horas, con una interrupción obligatoria mínima de una hora para la comida, y los viernes de 9,00 a 14,00 horas. Las horas restantes de jornada ordinaria se trabajarán de forma flexible. La AGE avanzará progresivamente hacia el de mañana y tarde, lo que supone que progresivamente TODO el personal pasará a realizar dicho horario.

Pero, ¿no hay nada bueno?

El Acuerdo es pésimo y sólo presenta avances en dos aspectos:

a) Modificación de las pagas extraordinarias, aunque sea en una cantidad mínima.

b) Vacaciones: Por antigüedad, se tendrá derecho a más días de vacaciones anuales: por 15 años de servicio, 23 días hábiles, por 20 años, 24 días, por 25 años, 25 días, y por 30 o más años de servicio, 26 días.

La movilización en la Generalitat

Cuando en septiembre de 2002 el Gobierno Valenciano convocó Mesa Sectorial de la Función Pública, lo hacía con la confianza y la prepotencia de quien se enfrenta a un rival de medio pelo. Su postura respecto al incremento de las retribuciones -"será la que digan los presupuestos"- y su actitud arrogante hacia los sindicatos -"cuando tengamos una propuesta, ya os lo comunicaremos"- así lo ponían de manifiesto.

Después le crecieron los problemas por todas partes. Tenían motivos para la confianza y la tranquilidad: hasta el momento, uno u otro sindicato habían acabado por firmar acuerdos no demasiado ambiciosos. ¿Qué había ocurrido?

STAPV-Iv apostó por reducir las reivindicaciones a tres o cuatro puntos que afectasen a todo el personal, tanto funcionarios como laborales de todos los grupos. La tabla reivindicativa se resumía en: 35 horas de jornada semanal, pagas extras completas, cláusula de revisión salarial y cumplimiento de los acuerdos. Una tabla sencilla, pero a la vez contundente. Todos los sindicatos con presencia en Mesa Sectorial coincidieron en las reivindicaciones y en adoptar medidas de presión frente a la Generalitat para que aceptara un acuerdo que incorporara estas medidas. Presentar un frente común a la Administración ha supuesto llevar adelante una movilización con una gran participación del personal convocado, animado por el hecho de comprobar que los representantes sindica-

les aparcaban las diferencias y se concentraban en trabajar por las mejoras demandadas. Desde el primer momento se impuso el método de trabajo que caracteriza desde siempre a STAPV: informar rápida y extensamente a todo el personal, consultarle siempre que haya cuestiones que le afecten. El resultado de las primeras asambleas fue la convocatoria de una movilización que ha ido de menos a más, controlada en todo momento por el propio colectivo. Se realizó una pri-

"la del 19 de noviembre supuso la movilización con más participación en la Generalitat en mucho tiempo"

mera fase de paros parciales, con concentraciones ante los centros de trabajo más grandes, seguida de un paro de dos horas el 19 de noviembre, que supuso la movilización con más participación en la Generalitat en mucho tiempo. Las movilizaciones provocaron la convocatoria de la Mesa Sectorial, una primera oferta de Función Pública y una contrapropuesta sindical, rechazada inicialmente por Función Pública, y una nueva pro-

puesta de acuerdo bastante mejor que el primer texto presentado por Función Pública. Convocada una nueva Mesa Sectorial, ningún sindicato firmó el acuerdo.

En la última ronda de asambleas se consultó por escrito al colectivo sobre la postura a tomar ante las ofertas de la Administración, y los trabajadores y trabajadoras rechazaron cualquier acuerdo que no fuera digno.

En su última fase, la movilización ha supuesto la reedición de los paros parciales y una gran concentración ante el Palau de la Generalitat y el Ayuntamiento de València. La deserción de CSIF de la unidad de acción ha supuesto un balón de oxígeno para Función Pública, a pesar de que la participación en los actos convocados ha continuado manteniendo un mismo nivel.

La elevada participación en dichos paros no ha conmovido, aparentemente, a los responsables de Función Pública. Sin embargo, todo puede cambiar en las próximas semanas, ante la perspectiva de las elecciones autonómicas. Anima comprobar que el personal siente las reivindicaciones como propias y que mantiene la confianza en nuestro sindicato. Por ello, con independencia de las acciones que se convoquen en los próximos meses, la llegada de un nuevo gobierno, sea el que sea, ha de suponer antes de finalizar el año la asunción por la Generalitat de la mayoría de nuestras legítimas reclamaciones.

Justicia: una de cal y otra de arena

La movilización en Justicia, realizada en paralelo a la negociación de Mesa General de la AGE, supuso la convocatoria de un día de huelga, abortada en el último minuto en casi todo el Estado, excepto en València, donde se mantuvo.

Lo cierto es que se saldó con la firma de un preacuerdo, ratificado en referéndum, que abría perspectivas de compensación a largos años de pérdidas salariales y de

condiciones de trabajo. El mismo método utilizado, el preacuerdo y su ratificación por el personal, representa todo un cambio en el panorama sindical público.

El acuerdo contemplaba que habría una segunda fase en la negociación, dependiente de los gobiernos autonómicos que tienen transferida la gestión del personal de Justicia. Existía la sensación de que se podía firmar un buen acuerdo, pero CSIF quiso

capitalizar lo conseguido, abandonando la unidad de acción justo cuando un empuje más hubiera culminado la absorción de la productividad por el complemento específico.

Se firmó, pues, el acuerdo por CSIF y CEMSATSE, y lo rechazaron los demás sindicatos, entre ellos STAPV-Iv. En definitiva, un acuerdo que no es malo, pero que ha dejado un regusto amargo en la boca.

L'experiència de les Juntes d'Alacant i Serveis Centrals, diferent a la resta

Juntes de personal: un món de possibilitats

Les eleccions sindicals del personal funcionari a l'Administració del Consell de la Generalitat Valenciana seran aquest primavera. Es trien representants per a les Juntes de Personal. Els sindicats que obtinguen el 10% de les delegades i delegats estaran presents a la Mesa Sectorial de la Funció Pública. Els qui, a més, obtinguen el 10% de les delegats i delegades sumats dels sectors d'Educació, Justícia, Sanitat i Funció Pública, també ocuparan un lloc en la Mesa General de la Funció Pública.

Efectuades ja les eleccions als tres primers sectors, Intersindical Valenciana té ja assegurada la representació a la Mesa General. Ara, ens cal el teu suport per a que la teua veu tinga més força en la Mesa Sectorial de la Funció Pública.

Aquest model d'eleccions no és el nostre. Sempre hem defensat l'elecció per centre de treball, els delegats i delegades de centre. Però l'Administració, amb l'acceptació expressa d'alguns sindicats, va dissenyar, l'any 1987, la Llei d'Òrgans de Representació (LOR, 1987), que es va modificar en 1994 amb un

pacte entre UGT, CCOO i el Govern, ratificat per les Corts Generals, per tornar a endurir les condicions de representativitat de la resta de les organitzacions sindicals i afavorir les que, per llei, ja estan declarades més representatives per tal que ho siguen sempre, independentment

***"aquest model
d'eleccions no és
el nostre,
sinó el pactat
entre el Govern
de l'Estat,
CCOO i UGT"***

del seu resultat electoral.

El fet que a la Generalitat es facen les eleccions d'àmbit provincial més les de serveis centrals suposa que triem menys delegades i delegats que altres àmbits (com laborals o estatutaris). Així, es desvirtua la voluntat del funcionariat i se'l discrimina a la Mesa General de la Funció

Pública. S'ha volgut paliar aquest fet mitjançant la convocatòria d'eleccions a juntes del Servef, amb la qual cosa, de fer-se finalment, els companys i companyes d'aquest organisme podran tindre una representació adequada, mentre que la resta estarà en el mateix sac. Paradoxes de la legislació vigent.

D'altra banda, la llei no reconeix el dret efectiu a la negociació col·lectiva de les empleades i empleats públics. Malgrat que la legislació sembla reconèixer-ho, la sentència de l'Audiència Nacional i la posterior del Tribunal Suprem són bons exemples de les limitacions dels nostres drets laborals.

La nostra experiència a les Juntes de Personal i a la Mesa Sectorial ens demostra que s'ha de fer un gran esforç per impulsar el seu paper, per a que el funcionariat s'hi reconega representat i per ser l'interlocutor davant l'Administració. Per això les eleccions sindicals són importants. On la nostra organització sindical té una majoria suficient, la situació de la negociació, participació, informació i condicions de treball són molt diferents que en els altres àmbits.

Les juntes de Personal han recolzat les mobilitzacions unitàries / MANOLO CABANILLAS

La Junta de Personal dels Serveis Centrals, tot un canvi

En aquesta Junta, STAPV-Iv va obtenir la majoria de delegats i delegades, i també obtingué la presidència de la Junta. Gràcies a aquest fet, es va aconseguir que l'òrgan, malgrat les seues limitacions legals, es posara a treballar.

Les seues primeres actuacions es centraren en la denúncia sistemàtica de les assistències tècniques abusives en les diferents conselleries: contractacions de tècnics en Serveis Socials, dels "xics i xiques de roig" dels edificis PROP, de personal informàtic en diverses conselleries, de personal administratiu en Medi Ambient... Tot això fou denunciat a la Inspecció de Treball en diverses ocasions, obtenint sempre contestacions que demostraven la il·legalitat de les cessions de treballadors a la Generalitat.

Han estat contínues les notes informatives de la Junta de Personal opinant i posicionant-se sobre diversos temes d'actualitat. Així, els concursos -o la falta d'ells-, els diferents processos negociadors, la reclamació de retribucions dignes, la denúncia de l'existència de persones nomenades interinament a dit, han estat alguns dels temes dels que s'ha ocupat la Junta.

Les actuacions en matèria de salut laboral han suplit la dels inoperants comités de salut. La reforma del Laboratori

Agroalimentari de Burjassot, forçada per l'actuació de la Junta, i l'estudi dels camps electromagnètics a diferents conselleries han estat les mostres principals de la seua llavor.

Potser una de les actuacions que tindran conseqüències més positives per al futur de les Juntes de Personal ha estat l'obtenció per aquesta Junta d'una sentència favorable en el contenciós que manté amb la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques per la manca d'informació sobre política de personal de la Generalitat

"gràcies a la majoria de membres de STAPV es va aconseguir que la Junta de Personal es posara a treballar"

Valenciana que ha de rebre per llei la Junta de Personal. Suposa un reconeixement dels drets sindicals front a una pràctica obscurantista i represora del Govern del PP en la Generalitat

És significatiu que en una junta formada per representants de set llistes electorals la unanimitat haja estat la norma i les votacions la excepció. Això demostra que el tarannà amb el que s'han dirigit les reunions ha buscat més el consens i els interessos compartits pel personal funcionari que el benefici sindical particular.

Alacant: dues etapes ben definides

L'actual Junta va començar malament, amb un pacte tripartit (CCOO, UGT i CGT) per deixar a STAPV-Iv fora de tot càrrec de l'òrgan de representació. I transcorregueren els dos primers anys, 1999 i 2000, amb reunions esporàdiques i poc o gens operatives.

Tot va canviar quan CSIF, que era els sindicat majoritari, i STAPV-Iv impulsaren una moció de censura per a dinamitzar la Junta. Amb la secretaria en mans de STAPV-Iv, la Junta ha adquirit una regularitat en les seues reunions que abans no tenia. A més, les actuacions de la Junta s'han multiplicat, apareixent en tot conflicte laboral que s'ha produït a Alacant en els darrers dos anys.

Territorials de València i Castelló

Les Juntes dels Serveis Territorials de València i Castelló no han tingut cap actuació destacada en el seu àmbit, conseqüència directa de l'interès dels sindicats que hi són majoritaris pel seu funcionament.

Membres d'STAPV-Intersindical Valenciana preparant-se per arrebregar *xapapote* a Fisterra en gener passat / MANOLO GARCÍA

STAPV-IV participa als moviments socials

Més que un sindicat

A diferència d'altres organitzacions de treballadors i treballadores, autodenominats "sindicats professionals", i que en el fons amaguen la seua naturalesa corporativa, STAPV-IV es defineix com un moviment social, que participa de tot allò que passa a la vida cívica de la societat valenciana.

Sense perdre de vista la defensa dels interessos de treballadors i treballadores, el nostre objectiu principal, el Sindicat treballa per un món més just, una societat valenciana més solidària i un desenvolupament sostenible en termes econòmics i socials.

Per això, en sintonia amb la tasca feta des dels anys setanta per

STEPV, participem i col·laborem en moltes plataformes que representen allò més viu de la societat del segle XXI.

Rebutgem, per tant, l'actitud de qui creu que un sindicat només s'ha de moure per a aconseguir millores en les condicions laborals, en sentit estricte. Les condicions laborals depenen en gran mesura del món en el que vivim i la nostra condició de treballadors i treballadores fa de la solidaritat tota una guia de conducta, ben lluny de la buidor amb que la pronuncien uns altres llavis.

Heus ací uns exemples dels darrers temps, als que cal afegir altres com els Salvem El Cabanyal,

l'Horta, La Punta, el Benacantil, la Serrania, la plataforma contra l'abocador a l'Alt Palància o la defensa de "El Pinar" a Castelló.

Per un món més habitable

De la tasca feta durant els darrers quatre anys, cal destacar la participació activa d'Intersindical Valenciana a la Vega Baja perquè les terres banyades pel riu Segura tornen a ser allò que foren i per tornar a tindre un riu, enlloc d'una claveguera. Les distintes activitats de la plataforma Segura Limpio, inclosa la marxa a Madrid, han tingut un lloc destacat en les nostres

agendes.

Així mateix, l'activitat del Sindicat fou notable durant la campanya d'arreplegada de signatures per la Iniciativa Legislativa Popular per l'Horta, que plantejava la protecció de l'Horta de València mitjançant figures legals que asseguraren el llegat a les futures generacions d'una forma de desenvolupament humà no basat únicament en la construcció salvatge. La Iniciativa Legislativa va tindre èxit -ha estat la primera que ha reunit més de les 50.000 signatures requerides-, encara que la majoria absoluta del Partit Popular a les Corts Valencianes va impedir que prosperara el text presentat. En tot cas, ens sentim satisfets d'haver participat en l'arreplegada de signatures.

A finals de 2002, el desastre provocat per l'enfonsament del petrolier Prestige va dur al Sindicat a buscar vies de solidaritat amb el poble galleg, víctima de les conseqüències del vessament de fuel en les seues costes. Dues foren les vies d'acció: difondre els números de comptes de confraries de pescadors, tant de les Ries Altes com de les Baixes, així com el de la plataforma Nunca Más, que ha dut endavant la reivindicació per la neteja i la restitució a l'estat original de les platges gallegues.

L'altra forma d'ajudar a pal·liar el desastre fou organitzar i finançar un autobús de voluntaris, funcionaris i funcionàries de la Generalitat Valenciana, per a arreplegar xapapote a les platges gallegues. El fuel que aquests voluntaris han pogut netejar a Carnota i Fisterra no tornarà a embrutar la natura. Per a la nostra satisfacció, en el viatge participaren persones vingudes de tot el País Valencià, des d'Alacant a les comarques de Castelló.

Pels serveis públics, no a les privatitzacions

El Partit Popular ha acabat la present legislatura convertint-se en el paladí de la privatització dels serveis públics. A les diferents denúncies que ha fet el Sindicat en diferents àmbits -Sepiva, Medi Ambient, Serveis Socials, edificis PROP, etc.- cal afegir l'intent, no consumat de moment, de privatitzar l'ens públic Radiotelevisió Valenciana. Per a reaccionar

davant aquesta possibilitat es va constituir en desembre de 2002 una plataforma per uns mitjans audiovisuals públics, en valencià i de qualitat, plataforma de la que formem part des de la seua constitució. Les actuacions de la plataforma, entre les que destaca la manifestació efectuada a València el 23 de febrer, han concitat l'adhesió de pràcticament tota la classe política, sindical i social valenciana, a excepció del Partit Popular.

Així, s'ha aconseguit avançar cap a un consens -en el que seria bo que també acabara entrant el PP- necessari per a tindre els mitjans de comunicació públics que es mereix la societat valenciana: independents, àgils, de qualitat, plurals i en valencià.

Pel nostre idioma propi

Hem continuat el compromís pel valencià que des de sempre ha caracteritzat a STEPV, des del consens amb la societat civil representada en el "Compromís per la llengua" d'Escola Valenciana-Federació d'Entitats per la Llengua.

"hem continuat el compromís pel valencià de STEPV, des del consens amb la societat civil representada en el "Compromís per la llengua" d'Escola Valenciana, en les quals l'Administració de la Generalitat té molt a dir"

Entre aquestes propostes, en l'elaboració de les quals hem col·laborat, hi ha moltes en les quals l'Administració de la Generalitat té molt a dir. Unes, per afectar-li directament en l'ús del llenguatge que fa l'Administració, siga internament, siga en les seues relacions amb la ciutadania. Unes altres, perquè són mesures que ha de

Les mobilitzacions socials no són alienes al sindicat

posar en marxa l'Administració, directament o fomentant-les en la societat valenciana.

No a la guerra

Els quatre genets de l'Apocalipsi cavalquen de nou gràcies a la intervenció anglo-nordamericana a Iraq, amb el suport de l'Estat espanyol. Aquesta guerra, contestada per la immensa majoria de la població europea, ha estat masivament rebutjada per la ciutadania valenciana en diverses manifestacions. STAPV-Iv ha estat des del principi en la plataforma contra la guerra al País Valencià, recolzant i promovent junt als companys i companyes de Intersindical Valenciana les accions que s'hi han posat en marxa, com les manifestacions, la campanya d'arreplegada de signatures (dos milions en dues setmanes), les pegatines, els cartells a finestres i balcons, etc.

El Sindicat, ha convocat les aturades simbòliques de quinze minuts en març, seguint la decisió de la Confederació Europea de Sindicats, de la qual Intersindical Valenciana en forma part. Així mateix, recolzarem tota acció unitària per a reforçar la postura dels qui creuen que es pot arribar a la pau sense la guerra, sense descartar la convocatòria d'una vaga general per a forçar l'eixida d'Espanya del conflicte.

Membres d'Intersindical Valenciana en la celebració del 8 de març de 2003 / XELO GARCÍA

Un 8 de març centrat en la resposta a la violència contra les dones i la guerra

Les dones pensem un altre món

La celebració del Dia Internacional de la Dona de 2003 ha vingut marcat per dues velles problemàtiques: la guerra i la violència contra les dones.

Entre els diversos actes convocats per a la seua celebració destaca, com tots els anys, les manifestacions, que enguany, per coincidir en dissabte i per la imminència de la guerra a Iraq, han tingut un seguiment especialment nombrós.

A continuació us reproduïm fragments del manifest de la Organización de Mujeres de la Confederación de STEs i del manifest de les seccions sindicals a la Universitat de València, que resumeixen perfectament l'esperit del 8 de març d'enguany.

Des de la Universitat, no a la violència

Manifest aprovat per les seccions sindicals de la Universitat de València

Manifestem la urgència de denunciar i lluitar contra tot tipus de discriminació que impedeix l'accés de les dones a llocs de treball, així com les condicions de precarietat, desigualtat retributiva i les altes taxes de temporalitat que moltes companyes estan patint.

Manifestem, d'igual manera, la urgència dels problemes de precarietat que en la vida quotidiana arrosseguem les dones, intentant compatibilitzar la nostra vida laboral amb la familiar, denunciant la doble jornada i la divisió sexual del treball, que ens obliga a realitzar majors esforços per a resoldre el nostre dualisme vital i on detectem una falta de suport de les institu-

"Manifestem la nostra total repulsa i indignació davant tota forma de violència exercida contra les dones, que evidència com les nostres societats estan basades en la idea de la supremacia de l'home sobre les dones"

cions socials.

Manifestem la necessitat d'una presència igualitària en tots els òrgans de decisió i poder, compartint amb els homes les decisions que determinen les formes de relacionar-nos i les transformacions socials que ens permeten canviar el model tradicional masculí, construint altre basat en les relacions de convivència i respecte.

Manifestem la nostra total repulsa i indignació davant tota forma de violència exercida contra les dones, tant en la seua manifestació física com psicològica, que evidència com les nostres societats estan basades, encara, en la idea de la supremacia de l'home sobre les dones. (...)

Nunca más vida por petróleo

Manifiesto de la Organización de Mujeres de la Confederación de STEs

Las mujeres de la Confederación de STEs nos unimos a las mujeres iraquíes que están viendo morir a sus hijos e hijas en los hospitales de Bagdad porque el bloqueo impide la llegada de medicamentos, a esas mujeres que están muriendo en los partos, que tienen hijos con malformaciones espantosas a causa del uranio empobrecido de la guerra del 91, con ellas, que siguen crendo lazos de solidaridad y luchan por mantener la normalidad de la vida de los suyos en medio de tanto horror y que temen que en pocos días la guerra vuelva a repetirse¹, que el imperialismo yanqui caiga sobre ellas y sus familias con el único objetivo de controlar el subsuelo petrolífero de su país.

Nos unimos a las mujeres gallegas que han visto teñirse de negro las playas donde mariscaban, los puertos donde cosían las redes, el mar de donde procedía el pescado que vendían, ellas, que soportaron las largas ausencias del marido marinero, temiendo cada día que no volviese, criando a sus hijos y trabajando duramente en las playas de los crudos inviernos de temporal atlántico, han visto morir sus costas, su trabajo, su vida, el sustento de su familia. Ellas

¹ El manifiesto se redactó en fechas previas al 8 de marzo, anteriores, pues, a la guerra en Iraq.

"no queremos más muerte por dinero, no queremos más sangre por petróleo, no queremos más hambre por la ambición de unos pocos"

gritan *nunca más* mientras recogen *chapapote* como los hombres, aunque nunca salgan en los medios, organizan la economía de resistencia y renuncian a las miserables conquistas de bienestar de los últimos años para tratar de mantener a su gente, aunque saben que sólo queda la emigración, que sus hijos se irán, sus nietos nacerán en países lejanos, hablarán otras lenguas y ellas quedarán para ver morir su pueblo y su cultura. Y todo por la avaricia de los armadores, la insensatez de los gobiernos, la lógica capitalista de reducir costes en el transporte de petróleo sean cuales sean las consecuencias.

(...)

La vida, en su sentido más amplio, está amenazada por el afán de poseer y rentabilizar el petróleo, el llamado oro negro que simboliza la obsesión de poder y control sobre el mundo por parte de los imperios capitalistas. No entendemos esta lógica de destrucción, y por eso, desde la Organización de Mujeres de la Confederación de STEs gritamos con tantas mujeres del mundo, este 8 de marzo, que no queremos más muerte por dinero, que no queremos más sangre por petróleo, que no queremos más hambre por la ambición de unos pocos.

¡Nunca más vida por petróleo!

Allipebre

Finalizado el segundo proceso de funcionarización

Seguramente el único punto de los acuerdos de julio de 2001 que se ha cumplido a tiempo ha sido la convocatoria del segundo proceso de cursos de funcionarización, que supone el paso de más de dos mil laborales a la condición de funcionarios. El DOGV de 24/3/03 publicaba la orden por la que se nombra personal funcionario de carrera a quienes han superado la funcionarización de los grupos A y B de titulación, y se les convocaba al acto de toma de posesión. Así acaba este proceso, después de la toma de posesión del personal de los grupos C y D en febrero y del grupo E en enero. STAPV ha valorado muy favorablemente todo este proceso, pues ha sido una reivindicación histórica del sindicato. La única sombra que se proyecta sobre el proceso es lo que no está en él: las diferentes categorías profesionales que todavía se clasifican, sin ningún sentido, como laborales.

Función Pública ataca de nuevo los concursos

"Por sus hechos los conoceréis..." Valga esta cita bíblica para explicar porqué STAPV -lv interpreta que Función Pública está minando desde el principio el desarrollo de los concursos de traslados de jefes de servicio, unidad y negociado, los únicos que se han publicado en ocho años:

1. Convocaron los concursos sin incorporar todas las plazas vacantes;
2. El baremo incluía una entrevista, totalmente innecesaria en el caso de jefes de negociado y de unidad. Merced a ellas tenemos a cerca de dos mil personas entretenidas durante meses;
3. En vez de agrupar consellerías, convocaron concursos con sólo una o dos plazas;
4. Mediante una circular, interpretó sesgadamente las bases de las convocatorias, provocando enfrentamientos dentro de las comisiones y retrasos en el comienzo de los trabajos de baremación.
5. Cuando se publicó la Sentencia 90/2003, que confirma la orden de baremos, Función Pública tardó semanas en dar alguna indicación sobre lo que había que hacer. Cuando finalmente lo hace, ordena que "se continúe con la baremación pendiente (a excepción del apartado relativo a méritos específicos) y entrevistas de los aspirantes". Al decir "a excepción" de los méritos específicos se está instalando los concursos en el limbo: no se sabe si se acabarán o no, ni cuando podrían acabarse, ni, en el supuesto de que haya confirmación de la sentencia, en qué sentido tienen que resolver las comisiones;
6. Continuar y acabar los concursos con las bases publicadas no sólo es perfectamente legal y ajustado a derecho, puesto que se ciñen a lo previsto en la orden de baremos (dicho de otro modo: Función Pública podría haber publicado los mismos concursos, con las mismas bases, aunque no existiera el auto de la Sala), sino que esta solución es la que menos problemas de gestión provoca. Simplemente se acaba el proceso y se pueden publicar los concursos del resto de categorías pendientes, que es lo que desean la mayoría de empleados y empleadas de la Generalitat y lo que necesita la Función Pública. Seguramente, por eso no se quiere adoptar la solución más sencilla, legal y práctica: así no se consigue hundir cada vez más la Función Pública en un pozo de mala gestión.

Las oposiciones se hacen esperar

Función Pública anunció a principios de febrero su intención de publicar todas las convocatorias de la Oferta Pública de Empleo de 2000 entre febrero y marzo de 2003. El anuncio incluía las correspondientes convocatorias de promoción interna, que en el caso de los grupos B, C y D de Administración General son por reconversión. Sin embargo, solo se han publicado las convocatorias para el grupo A y B de Administración General, los tres turnos en el primer caso y los turnos libre y de personal discapacitado en el segundo.

No se ha publicado la convocatoria correspondiente del turno de promoción interna del grupo B, cuando habitualmente se publican todas juntas. Ello dificulta el cumplimiento de la previsión de convocar toda la oferta pública del 2000 antes de abril. No parece muy lógico que se retrasen precisamente las convocatorias de promoción interna por reconversión que debían haber sido publicadas en el año 2002 y todavía no se ha visto ninguna.

La Oferta Pública de 2000 cambia el sistema de acceso

A la convocatoria de promoción interna se podrán presentar todos los funcionarios de carrera del grupo inmediatamente inferior con una antigüedad de al menos dos años en dicho grupo. A la convocatoria de personal discapacitado se reserva al menos el 5% de los puestos convocados. El sistema es del concurso-oposición:

La oposición consta de dos ejercicios. El primero es tipo test, que se supera con el 50% de las respuestas correctas. El tiempo de realización no será inferior a 50 segundos por pregunta. Ninguna de dichas condiciones puede ser modificada por el tribunal. Los funcionarios del grupo inferior que no pertenezcan al sector de los puestos convocados y que accedan por promoción interna han de realizarlo. Fue la condición que puso Función Pública para admitir la promoción cruzada. La calificación será de APTO o NO APTO. El segundo ejercicio consta de dos pruebas: en la primera se ha de resolver, en un plazo comprendido entre 3 y 4 horas, dos supuestos prácticos de entre tres propuestos por el Tribunal. La segunda consiste en el desarrollo durante el mismo período de dos temas elegidos de entre tres extraídos al azar. La puntuación final será la suma de las de cada una de las pruebas.

Concurso: Pasa al concurso quien supere la oposición. Se puntúa con 40 puntos, según el baremo siguiente: Formación: Hasta 22 puntos: titulación académica: 3 puntos cada una, hasta un máximo de 6; cursos: hasta 6 puntos; valenciano: hasta 6 puntos; idiomas comunitarios: hasta 4 puntos. Antigüedad: 18 puntos. El baremo cambia según la convocatoria:

- Promoción interna: a razón de 0,10 puntos por cada mes completo de servicios en las Administraciones Públicas.
- Turnos libre y de Personal discapacitado: Haber trabajado en:
 - Administración de la Generalitat en puestos iguales al convocado: 0,20 puntos por mes.
 - Otras Administraciones Públicas, sectores sanitario y docente de la Generalitat Valenciana y empresas o entidades del sector público en puestos iguales al convocado: 0,14 puntos por mes.
 - Por cuenta ajena, autónomos y profesionales, en funciones similares: 0,10 puntos por mes.
 - Administración de la Generalitat Valenciana en puestos no iguales: 0,10 puntos por mes.
 - Otras Administraciones Públicas, sectores sanitarios y docente de la Generalitat Valenciana, en empresas y entidades del sector público en puestos no iguales: 0,06 puntos por mes.

Se recortan posibilidades al personal de la Generalitat

Las bases de las convocatorias publicadas hasta el momento de la OPE de 2000 (grupos A y B de Administración General) incumplen el Acuerdo de 12 de julio de 2001 de Mesa Sectorial de la Función Pública, que preveía que las convocatorias se realizarían en forma de concurso-oposición, con un 40% en la fase de concurso. En cambio, ahora se publica con una fase de concurso que supone un 28'5%, aproximadamente (100 puntos la fase de oposición y 40 la fase de concurso).

Estas bases son una burla del acuerdo, en especial de los motivos por los que el Sindicato lo firmó. La razón fundamental para apoyar que el concurso represente un 40% era que así se llegaba al máximo previsto en el Decreto 33/99, con el objetivo de favorecer lo más posible al personal fijo de grupos inferiores y al personal interino: se da puntuación por el tiempo trabajado en esas dos circunstancias. Las bases publicadas favorecen menos al personal que ya trabaja en la Generalitat, interino o fijo, de lo previsto en el acuerdo. El Sindicato ha recurrido ante los tribunales estas convocatorias, en defensa del acuerdo, de la carrera administrativa de todos y todas y de la consolidación del personal en su puesto de trabajo.